

Jungfru Marias upptagning i himmelen 2020 – ett stort tecken

Varje barn som föds till denna värld behöver sin mor. Den största tragedi som kan drabba ett barn är att mista sin mor – eller att bli avvisad av en mor som inte vill ha sitt barn. En mors kärlek bär oss under hela vårt liv. De gamla och dementa ropar på sin mor, även om de har tappat minnet av allt annat. De sista ord som den dödade George Floyd i Minneapolis yttrade var ett rop på mamma. Allt detta finns invävt i Guds frälsningsplan. Guds barn behöver också en mor liksom Gud själv när han blir människa. Jungfru Maria är det stora tecknet på detta heliga moderskap, denna aspekt av Guds barmhärtighet, som hon mer än någon annan har förkroppsligat. Hela Jungfru Marias liv är ett tecken på Guds nåd, som i henne illustreras på ett enastående sätt. När Gud blir människa i Jesus Kristus blir han en man, men vid hans sida måste det också stå en kvinna för att frälsningens mysterium skall bli synligt både i den manliga och kvinnliga naturen. Jesus är Frälsaren, Jungfru Maria är den helt frälsta, den som från det första ögonblicket av sin existens är helt befriad från all synd för att så kunna bli Guds Moder. Redan i förväg får Maria del av den frälsning som hennes Son har utverkat för oss genom påskens mysterium, genom sin död och uppståndelse. Hon är med vid hans sida från början till slutet. Också vi är kallade att med hennes hjälp stå trofasta vid Jesu sida från början till slutet, i varje ögonblick av vårt liv här på jorden, så att vi skall kunna vara med honom i alla evigheters evighet.

Vi skulle kunna säga att Jungfru Maria är det ”illustrationsmaterial” som bäst återger vad frälsningen innebär. Idag, när vi firar hennes upptagning till himmelen, får vi en tydlig bild, ett stort tecken, på vad Jesu uppståndelse är och betyder för oss. Därför bad vi i prefationen i mässan: ”Hennes upptagning till himlen denna dag var ett tecken på vad som väntar hela din kyrka, ett hoppets tecken och en ljuvlig tröst för ditt folk på dess vandring genom tiden”. När Maria upptas till himlen med kropp och själ får vi aning om vad vi hoppas och tror på: att vi genom Guds nåd och barmhärtighet skall få del av uppståndelsens fullhet. ”Välsignad är du mer än andra kvinnor” (Luk 1:42), säger Elisabeth, eftersom Maria på ett helt speciellt sätt fått ta emot Guds nåd och välsignelse. Samtidigt får hon göra detta för vår skull och som ett tecken på vad Gud vill ge oss, om vi låter oss förvandlas av frälsningen. ”Liksom alla dör genom Adam, så skall också alla få nytt liv genom Kristus, men i tur och ordning...” (1 Kor 15:22-23), säger Paulus. I Jungfru Marias upptagning till himlen ser vi att påskan fortsätter, att frälsningens nåd ständigt strömmar fram.

Marias upptagning är en ständig källa till glädje och tacksamhet för oss alla. Under medeltiden, när vårt land var speciellt vigd till Maria, firades denna dag som landets speciella skyddsfest. Det var Jungfru Maria som var landets äkta drottning,

som vi ännu besjunger i psalmen Nordens drottning. Också ett land, en civilisation behöver en mor. En mor som ser till varje barn och dess rättmätiga behov. En mor som tar sig an de svaga, de sjuka, de gamla, de lama och lytta. Vi skulle kunna säga att Jungfru Maria förkroppsligar det vi kallar den katolska socialläran. Det blir speciellt tydligt i Magnificat, hennes lovsång: ”Han störtar mäktiga från deras troner, och han upphöjer de ringa. Hungriga mättar han med sina gåvor, och rika skickar han tomhänta bort” (Luk 1:52-53). Som den goda moder Jungfru Maria är vill hon att Guds barn skall ta sig an varandra och dela sina ägodelar och talenter ömsesidigt och till allas bästa.

Det blir lättare för oss att efterfölja Jesus om vi i Maria ser ”det stora tecken”, som hjälper oss att se hur vi kan leva tillsammans som en familj. En mor håller ihop och förenar, hon försonar och förlåter. Hon ser till de svagastes bästa och får de duktiga och rika att göra allt för dem som inte klarar av sin egen existens. Därför är Jungfru Maria också ett ”hoppets tecken” för hur vi skall leva tillsammans här på jorden. Hon visar oss vägen genom livet, så att vi hittar hem till vårt egentliga hem, den eviga härligheten, som hennes Son har öppnat för oss, om vi lever efter evangeliet och litat på honom.

Jungfru Maria är *mater et magistra*, moder och läromästarinna. I henne ser vi också kyrkans urbild, det som kyrkan är och alltid borde vara: en barmhärtig moder som lär oss hur vi skall leva som Faderns älskade barn, som Jesu bröder och systrar, som låter sig ledas av den helige Ande. Återigen ser att Jungfru Maria är ett ”illustrationsmaterial” för vad kyrkan är. Varje lem i kyrkan borde likna Jesus, men också Jungfru Maria på något sätt. Inte bara kvinnor får efterlikna Maria, också den tuffaste macho-kille har något att lära av henne och hennes totala öppenhet för Guds tilltal och tro på hans barmhärtighet. ”Salig hon som trodde, ty det som Herren har låtit säga henne skall gå i uppfyllelse” (Luk 1:45).

Det Andra Vatikankonciliet betonar att Jungfru Maria är ur bilden för den troende människan så som denna människa beskrivs i Bibeln alltsedan Abraham, som hon själv hänvisar till i sin lovsång; ”Han tar sig an sin tjänare Israel och håller sitt löfte till våra fäder: att förbarma sig över Abraham och hans barn, till evig tid” (Luk 1:54-55). På så sätt kan vi se att det gamla och första förbundet glider över i det nya förbundet i Jungfru Marias person och kallelse. Maria vill hjälpa oss att växa in i denna trons fulla överlåtelse till den Gud, som sänt sin Son till världen och låtit honom födas av Jungfru Maria. Håller vi fast vid honom – med Marias hjälp – då vågar vi lita på hans löften att vi en gång skall få dela den härlighet, som hon redan fått del av för att bereda marken för alla Guds barn och vara ett ”hoppets tecken” oss alla.